

I.

(Zakonodavni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2015/2421 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA**od 16. prosinca 2015.****o izmjeni Uredbe (EZ) br. 861/2007 o uvođenju europskog postupka za sporove male vrijednosti i Uredbe (EZ) br. 1896/2006 o uvođenju postupka za europski platni nalog**

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 81.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora ⁽¹⁾,u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom ⁽²⁾,

budući da:

- (1) Uredbom (EZ) br. 861/2007 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽³⁾ uveden je europski postupak za sporove male vrijednosti. Ta se uredba primjenjuje i na sporne i na nesporne prekogranične građanske i trgovačke tužbene zahtjeve čija vrijednost ne prelazi 2 000 EUR. Njome se također osigurava da odluke donesene u tom postupku budu izvršive bez ikakvog međupostupka, a posebno bez potrebe za potvrdom o izvršivosti u državi članici izvršenja (ukidanje egzekviture). Opći cilj uredbe (EZ) br. 861/2007 bio je, smanjivanjem troškova i ubrzanjem građanskih postupaka u vezi s tužbenim zahtjevima iz njezinog područja primjene, unaprijediti pristup i potrošača i poduzeća pravosuđu.
- (2) U izvješću Komisije od 19. studenoga 2013. o primjeni Uredbe (EZ) br. 861/2007 navodi se kako se, u načelu, smatra da se europskim postupkom za sporove male vrijednosti olakšalo rješavanje prekograničnih sporova male vrijednosti u Uniji. Međutim, u tom su izvješću također utvrđene prepreke za ostvarivanje punog potencijala europskog postupka za sporove male vrijednosti u korist potrošača i poduzeća, a posebno malih i srednjih poduzeća (MSP-ovi). Tim je izvješćem utvrđeno, između ostalog, da se niskom gornjom granicom utvrđenom u

⁽¹⁾ SL C 226, 16.7.2014., str. 43.⁽²⁾ Stajalište Europskog parlamenta od 7. listopada 2015. (još nije objavljeno Službenom listu) i odluka Vijeća od 3. prosinca 2015.⁽³⁾ Uredba (EZ) br. 861/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o uvođenju europskog postupka za sporove male vrijednosti (SL L 199, 31.7.2007., str. 1.).

Uredbi (EZ) br. 861/2007 u pogledu vrijednosti tužbenog zahtjeva mnogim potencijalnim tužiteljima u prekograničnim sporovima uskraćuje mogućnost korištenja pojednostavljenog postupka. Osim toga, u njemu se navodi da bi se nekoliko elemenata postupka moglo dodatno pojednostaviti kako bi se smanjili troškovi i skratilo trajanje postupka. U izvješću Komisije zaključuje se da bi se te prepreke mogle najdjelotvornije ukloniti izmjenom Uredbe (EZ) br. 861/2007.

- (3) Potrošači bi se trebali u punom opsegu moći koristiti mogućnostima koje im pruža unutarnje tržište, a njihovo povjerenje ne bi trebalo biti ograničeno nepostojanjem djelotvornih pravnih lijekova za sporove s prekograničnim elementom. Pобоljшања europskog postupka za sporove male vrijednosti predložena u ovoj Uredbi imaju za cilj pružiti potrošačima djelotvorne pravne lijekove i tako doprinijeti praktičnom izvršavanju njihovih prava.
- (4) Povećanjem gornje granice u pogledu vrijednosti tužbenog zahtjeva na 5 000 EUR poboljšao bi se pristup djelotvornoj i troškovno učinkovitoj pravnoj zaštiti u prekograničnim sporovima, osobito za MSP-ove. Boljim pristupom pravosuđu povećalo bi se povjerenje u prekogranične transakcije i doprinijelo iskorištavanju, u punom opsegu, mogućnosti koje pruža unutarnje tržište.
- (5) Ova Uredba trebala bi se primjenjivati samo na prekogranične slučajeve. Trebalo bi smatrati da prekogranični slučaj postoji ako najmanje jedna od stranaka ima domicil ili uobičajeno boravište u državi članici obvezanoj ovom Uredbom koja nije država članica u kojoj se nalazi sud pred kojim je postupak pokrenut.
- (6) Europski postupak za sporove male vrijednosti trebalo bi dodatno unaprijediti korištenjem tehnološkog razvoja u području pravosuđa i novih alata dostupnih sudovima, koji mogu pomoći u prevladavanju geografske udaljenosti i njezinih posljedica u smislu visokih troškova i dugotrajnosti postupka.
- (7) Radi daljnjeg smanjivanja troškova postupka i skraćivanja trajanja postupka trebalo bi dodatno poticati stranke i sudove na korištenje suvremenih komunikacijskih tehnologija.
- (8) U odnosu na pismena koja je u okviru europskog postupka za sporove male vrijednosti potrebno dostaviti strankama, elektronička dostava trebala bi biti ravnopravna dostavi poštom. U tu bi svrhu ovom Uredbom trebalo uspostaviti opći okvir kojim se omogućuje primjena elektroničke dostave kad god su dostupna potrebna tehnička sredstva i kada je korištenje elektroničke dostave u skladu s nacionalnim postupovnim pravilima uključenih država članica. U pogledu sve ostale pisane komunikacije između stranaka ili drugih osoba koje sudjeluju u postupku i sudova, elektroničkim sredstvima trebalo bi se koristiti kao preferiranim sredstvima u mjeri u kojoj je to moguće, kada su takva sredstva dostupna i dopuštena.
- (9) Osim ako su u skladu s nacionalnim pravom obvezni prihvatiti korištenje elektroničkim sredstvima, stranke ili drugi primatelji trebali bi imati mogućnost izbora hoće li za dostavu pismenâ ili za ostalu pisanu komunikaciju sa sudom koristiti elektronička sredstva, kada su takva sredstva dostupna i dopuštena, ili tradicionalnija sredstva. Činjenicom da je stranka prihvatila dostavu elektroničkim putem ne dovodi se u pitanje njezino pravo da odbije prihvatiti pismeno koje nije napisano na službenom jeziku ili uz koje nije priložen prijevod na službeni jezik države članice u kojoj ona ima domicil ili uobičajeno boravište ili, ako u toj državi članici postoji više službenih jezika, na službeni jezik ili jedan od službenih jezika mjesta u kojem ta stranka ima domicil ili uobičajeno boravište, ili na jezik koji ona razumije.
- (10) Kada se za dostavu pismenâ ili za ostalu pisanu komunikaciju koriste elektronička sredstva, države članice trebale bi primjenjivati postojeće najbolje prakse radi osiguranja da je sadržaj primljenih pismena i ostale pisane komunikacije istinit i vjeran sadržaju poslanih pismena i ostale pisane komunikacije te da se načinom koji se koristi za potvrdu primitka osigura dokaz o potvrdi primitka od strane primatelja i datumu primitka.
- (11) Europski postupak za sporove male vrijednosti u suštini je pisani postupak. Usmene rasprave trebalo bi održavati samo iznimno u slučaju kada odluku nije moguće donijeti na temelju pisanih dokaza ili u slučaju kada se sud na zahtjev stranke suglasi s održavanjem usmene rasprave.

- (12) Kako bi se omogućilo da osobe budu saslušane, a da pritom ne moraju putovati do suda, usmene rasprave kao i izvođenje dokaza saslušanjem svjedokâ, vještakâ ili stranaka trebalo bi provesti korištenjem bilo kojih odgovarajućih sredstava komunikacije na daljinu dostupnih sudu, osim ako zbog posebnih okolnosti slučaja korištenje takve tehnologije ne bi bilo primjereno za pravično vođenje postupka. U pogledu osoba koje imaju domicil ili uobičajeno boravište u državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi sud pred kojim je pokrenut postupak, usmene rasprave trebalo bi organizirati primjenom postupaka predviđenih u Uredbi Vijeća (EZ) br. 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (13) Države članice trebale bi promicati korištenje tehnologije za komunikaciju na daljinu. Za potrebe održavanja usmenih rasprava trebalo bi osigurati da sudovi nadležni u odnosu na europski postupak za sporove male vrijednosti imaju pristup odgovarajućoj tehnologiji za komunikaciju na daljinu s ciljem osiguranja pravičnosti postupka s obzirom na posebne okolnosti slučaja. U odnosu na videokonferencije trebalo bi uzeti u obzir preporuke Vijeća o prekograničnim videokonferencijama koje je Vijeće donijelo 15. i 16. lipnja 2015. kao i dosadašnji rad u okviru europskog e-pravosuđa.
- (14) Mogući troškovi postupka mogu utjecati na odluku tužitelja o pokretanju sudskog postupka. Sudske pristojbe, uz ostale troškove, mogu odvratiti tužitelje od pokretanja sudskog postupka. Kako bi se osigurao pristup pravosuđu u prekograničnim sporovima male vrijednosti, sudske pristojbe koje se u državi članici naplaćuju za europski postupak za sporove male vrijednosti ne bi smjele biti nerazmjerne tužbenom zahtjevu niti bi smjele biti više od sudskih pristojbi koje se u toj državi članici naplaćuju za nacionalne pojednostavljene sudske postupke. Međutim, to ne bi trebalo sprečavati naplatu razumnih minimalnih sudskih pristojbi niti bi trebalo dovoditi u pitanje mogućnost naplate, pod jednakim uvjetima, zasebne pristojbe za sve postupke u povodu pravnih lijekova protiv odluke donesene u europskom postupku za sporove male vrijednosti.
- (15) Za potrebe ove Uredbe, sudske pristojbe trebale bi obuhvaćati pristojbe i naknade koje se plaćaju sudu, a čiji se iznos određuje u skladu s nacionalnim pravom. One ne bi trebale uključivati, primjerice, iznose koji se u tijeku postupka prenose trećim stranama, kao što su nagrade i naknade za rad odvjetnika, troškovi prevođenja, troškovi dostave pismenâ kada dostavu izvršavaju subjekti koji nisu sud ili troškovi plaćeni vještacima ili svjedocima.
- (16) Djelotvoran pristup pravosuđu širom Unije jedan je od glavnih ciljeva. Radi osiguranja takvog djelotvornog pristupa u kontekstu europskog postupka za sporove male vrijednosti pravna pomoć trebala bi se pružati u skladu s Direktivom Vijeća 2003/8/EZ ⁽²⁾.
- (17) Od tužitelja se radi plaćanja sudskih pristojbi ne bi trebalo zahtijevati da putuje u državu članicu u kojoj se nalazi sud pred kojim je pokrenut postupak ili da u tu svrhu angažira odvjetnika. Kako bi se i tužiteljima, koji se nalaze u državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi sud pred kojim je pokrenut postupak, osigurao djelotvoran pristup postupku, države članice trebale bi, kao minimum, ponuditi najmanje jedan od načina plaćanja na daljinu predviđenih u ovoj Uredbi.
- (18) Trebalo bi pojasniti da je sudska nagodba koju je odobrio sud ili koja je sklopljena pred sudom u tijeku europskog postupka za sporove male vrijednosti izvršiva na isti način kao i odluka donesena u tom postupku.
- (19) Kako bi se potreba za prevodenjem i povezani troškovi sveli na najmanju moguću mjeru, sud bi se, pri izdavanju potvrde za izvršenje odluke donesene u europskom postupku za sporove male vrijednosti ili sudske nagodbe koju je odobrio sud ili koja je sklopljena pred sudom u tijeku tog postupka, na jeziku koji nije jezik suda, trebao koristiti relevantnom jezičnom verzijom standardnog obrasca za potvrdu koja je dostupna u dinamičnom online obliku na portalu europskog e-pravosuđa. Sud bi u tom pogledu trebao imati pravo pouzdati se u točnost prijevoda dostupnog na navedenom portalu. Svi troškovi potrebnog prijevoda teksta unesenog u slobodna polja potvrde trebaju se raspodijeliti onako kako je predviđeno u skladu s pravom države članice u kojoj se nalazi sud.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1206/2001 od 28. svibnja 2001. o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima (SL L 174, 27.6.2001., str. 1.).

⁽²⁾ Direktiva Vijeća 2003/8/EZ od 27. siječnja 2003. o unapređenju pristupa pravosuđu u prekograničnim sporovima utvrđivanjem minimalnih zajedničkih pravila o pravnoj pomoći u takvim sporovima (SL L 26, 31.1.2003., str. 41.).

- (20) Države članice trebale bi strankama pružiti praktičnu pomoć pri ispunjavanju standardnih obrazaca predviđenih u okviru europskog postupka za sporove male vrijednosti. Štoviše, one bi trebale pružiti opće informacije o području primjene europskog postupka za sporove male vrijednosti i o tome koji su sudovi nadležni u odnosu na taj postupak. Međutim, ta obveza ne bi trebala uključivati pružanje pravne pomoći ili pravnog savjetovanja u obliku pravne ocjene konkretnog slučaja. Države članice trebale bi moći slobodno odlučiti o najprimjerenijim načinima i sredstvima za pružanje takve praktične pomoći i općih informacija te bi državama članicama trebalo prepustiti da odluče kojim će tijelima dodijeliti te obveze. Takve opće informacije o području primjene europskog postupka za sporove male vrijednosti i nadležnim sudovima mogle bi se pružiti i upućivanjem na informacije navedene u brošurama ili priručnicima, na nacionalnim mrežnim stranicama ili na portalu europskog e-pravosuđa ili putem odgovarajućih organizacija za podršku kao što je mreža europskih potrošačkih centara.
- (21) Informacije o sudskim pristojbama i načinima plaćanja, kao i o tijelima ili organizacijama nadležnima za pružanje praktične pomoći u državama članicama, trebale bi biti transparentnije i lako dostupne na internetu. U tu svrhu države članice trebale bi te informacije dostavljati Komisiji koja bi sa svoje strane trebala osigurati njihovu objavu i širenje svim odgovarajućim sredstvima, osobito putem portala europskog e-pravosuđa.
- (22) U Uredbi (EZ) br. 1896/2006 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾ trebalo bi pojasniti da bi, kada je spor obuhvaćen područjem primjene europskog postupka za sporove male vrijednosti, taj postupak također trebao biti na raspolaganju tužitelju u postupku za europski platni nalog u slučaju da je tuženik uložio prigovor na europski platni nalog.
- (23) Kako bi se dodatno olakšao pristup europskom postupku za sporove male vrijednosti, standardni obrazac tužbenog zahtjeva trebao bi biti dostupan ne samo na sudovima nadležnima u odnosu na europski postupak za sporove male vrijednosti, već bi također trebao biti dostupan putem odgovarajućih nacionalnih mrežnih stranica. Tu bi se obvezu moglo ispuniti osiguravanjem poveznice na portal europskog e-pravosuđa na odgovarajućim nacionalnim mrežnim stranicama.
- Radi poboljšanja zaštite tuženika, standardni obrasci predviđeni u Uredbi (EZ) br. 861/2007 trebali bi sadržavati informacije o posljedicama za tuženika ako ne osporava tužbeni zahtjev ili ako ne prisustvuje usmenoj raspravi kada je na nju pozvan, a posebno u pogledu mogućnosti donošenja ili izvršenja odluke protiv njega i o mogućnosti da on snosi troškove postupka. Standardni obrasci trebali bi sadržavati i informacije o tome da stranka koja je uspjela u sporu možda neće moći ostvariti naknadu troškova postupka ako su ti troškovi neopragdani ili nerazmjerni vrijednosti tužbenog zahtjeva.
- (24) Kako bi se ažuriralo standardne obrasce za europski postupak za sporove male vrijednosti i postupak za europski platni nalog, Komisiji bi trebalo delegirati ovlast za donošenje akata u skladu s člankom 290. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) u vezi s izmjenama priloga od I. do IV. Uredbi (EZ) br. 861/2007 i u vezi s izmjenama priloga od I. do VII. Uredbi (EZ) br. 1896/2006. Posebno je važno da Komisija tijekom svojeg pripremnog rada provede odgovarajuća savjetovanja, uključujući ona na razini stručnjaka. Prilikom pripreme i izrade delegiranih akata, Komisija bi trebala osigurati da se relevantni dokumenti Europskom parlamentu i Vijeću šalju istodobno, na vrijeme i na primjeren način.
- (25) U skladu s člankom 3. Protokola br. 21 o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske s obzirom na područje slobode, sigurnosti i pravde koji je priložen Ugovoru o Europskoj uniji (UEU) i Ugovoru o funkcioniranju Europske unije (UFEU), Ujedinjena Kraljevina i Irska obavijestile su o svojoj želji da sudjeluju u donošenju i primjeni ove Uredbe.
- (26) U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 22 o stajalištu Danske koji je priložen UEU-u i UFEU-u, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe te ona za nju nije obvezujuća niti se na nju primjenjuje.
- (27) Uredbe (EZ) br. 861/2007 i (EZ) br. 1896/2006 trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 1896/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uvođenju postupka za europski platni nalog (SL L 399, 30.12.2006., str. 1.).

DONIJELI SU OVU UREDBU:

Članak 1.

Uredba (EZ) br. 861/2007 mijenja se kako slijedi:

1. Članak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 2.

Područje primjene

1. Ova se Uredba primjenjuje u prekograničnim slučajevima na građanske i trgovačke stvari, kako je definirano u članku 3., bez obzira na vrstu suda, kada vrijednost tužbenog zahtjeva, bez svih kamata, troškova i izdataka, ne prelazi 5 000 EUR u trenutku kada je nadležni sud zaprimio obrazac tužbenog zahtjeva. Ona ne obuhvaća posebno porezne, carinske ili upravne stvari niti odgovornost države za radnje i propuste u izvršavanju javnih ovlasti (*acta jure imperii*).

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na pitanja u vezi:

- (a) sa statusom ili pravnom sposobnošću fizičkih osoba;
- (b) s imovinskim pravima koja proizlaze iz bračnog odnosa ili iz odnosa za koji se prema pravu koje se primjenjuje na takav odnos smatra da je riječ o odnosu koji ima učinke usporedive s učincima braka;
- (c) s obvezama uzdržavanja koje proizlaze iz obiteljskog odnosa, roditeljstva, braka ili tazbinskog srodstva;
- (d) s oporukama i nasljeđivanjem, uključujući obveze uzdržavanja koje nastaju na temelju smrti;
- (e) sa stečajem, postupcima povezanim s likvidacijom nesolventnih društava ili drugih pravnih osoba, sudskim nagodbama, nagodbama i sličnim postupcima;
- (f) sa socijalnom sigurnosti;
- (g) s arbitražom;
- (h) s radnim pravom;
- (i) s najmom ili zakupom nepokretne imovine, uz iznimku tužbi zbog novčanih potraživanja ili
- (j) s povredama privatnosti i prava osobnosti, uključujući klevetu.”.

2. U članku 3. stavci 2. i 3. zamjenjuju se sljedećim:

„2. Domicil se utvrđuje u skladu s člancima 62. i 63. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (*).

3. Mjerodavan trenutak za utvrđivanje je li određen slučaj prekogranični slučaj jest datum primitka obrasca tužbenog zahtjeva od strane nadležnog suda.

(*) Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 351, 20.12.2012., str. 1.).”.

3. Članak 4. mijenja se kako slijedi:

(a) U stavku 4. drugom podstavku dodaje se sljedeća rečenica:

„Sud obavješćuje tužitelja o takvom odbacivanju i o tome je li protiv takvog odbacivanja dopušten pravni lijek.”;

(b) Stavak 5. zamjenjuje se sljedećim:

„5. Države članice osiguravaju da standardni obrazac tužbenog zahtjeva A bude dostupan na svim sudovima pred kojima se može pokrenuti europski postupak za sporove male vrijednosti i da mu se može pristupiti putem odgovarajućih nacionalnih mrežnih stranica.”.

4. U članku 5. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Europski postupak za sporove male vrijednosti jest pisani postupak.

1.a Sud održava usmenu raspravu samo ako smatra da nije moguće donijeti odluku na temelju pisanih dokaza ili ako stranka to zahtijeva. Sud može odbiti takav zahtjev ako smatra da s obzirom na okolnosti slučaja usmena rasprava nije potrebna za pravično vođenje postupka. Razlozi tog odbijanja navode se u pisanom obliku. Odbijanje se ne može pobijati odvojeno od ulaganja pravnog lijeka protiv same odluke.”.

5. Članak 8. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 8.

Usmena rasprava

1. Ako se, u skladu s člankom 5. stavkom 1.a, smatra da je usmena rasprava potrebna, ona se održava korištenjem bilo koje odgovarajuće tehnologije za komunikaciju na daljinu dostupne sudu, kao što je videokonferencija ili telekonferencija, osim ako zbog posebnih okolnosti slučaja korištenje takve tehnologije nije primjereno za pravično vođenje postupka.

Ako osoba koja treba biti saslušana ima domicil ili uobičajeno boravište u državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi sud pred kojim je pokrenut postupak, prisutnost te osobe na usmenoj raspravi putem videokonferencije, telekonferencije ili druge odgovarajuće tehnologije za komunikaciju na daljinu osigurava se primjenom postupaka predviđenih u Uredbi Vijeća (EZ) br. 1206/2001 (*).

2. Stranka koja je pozvana da bude fizički prisutna na usmenoj raspravi može zahtijevati korištenje tehnologije za komunikaciju na daljinu, pod uvjetom da je takva tehnologija dostupna sudu, uz obrazloženje da bi aranžmani kojima bi se osigurala njezina fizička prisutnost, a posebno u pogledu mogućih troškova koji bi nastali toj stranci, bili nerazmjerni tužbenom zahtjevu.

3. Stranka koja je pozvana da prisustvuje usmenoj raspravi putem tehnologije za komunikaciju na daljinu može zahtijevati da bude fizički prisutna na toj raspravi. Standardnim obrascem tužbenog zahtjeva A i standardnim obrascem za odgovor C, koji su izrađeni u skladu s postupkom iz članka 27. stavka 2., strankama se pružaju informacije o tome da ostvarivanje naknade bilo kakvih troškova koji su stranci nastali zbog njezine fizičke prisutnosti na usmenoj raspravi, u slučaju kada je ta stranka zahtijevala da bude fizički prisutna, podliježe uvjetima utvrđenima u članku 16.

4. Odluka suda o zahtjevu predviđenom u stavcima 2. i 3. ne može se pobijati odvojeno od ulaganja pravnog lijeka protiv same odluke.

(*) Uredba Vijeća (EZ) br. 1206/2001 od 28. svibnja 2001. o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima (SL L 174, 27.6.2001., str. 1.).

6. Članak 9. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 9.

Izvođenje dokaza

1. Sud odlučuje o načinima izvođenja dokaza i opsegu dokaza koji su potrebni za njegovu odluku u skladu s pravilima koja se primjenjuju na dopuštenost dokaza. Sud se koristi najjednostavnijom i najmanje opterećujućom metodom izvođenja dokaza.
2. Sud može dopustiti izvođenje dokaza pisanim izjavama svjedoka, vještaka ili stranaka.
3. Ako izvođenje dokaza uključuje saslušavanje određene osobe, to se saslušanje provodi u skladu s uvjetima navedenima u članku 8.
4. Sud može izvoditi dokaze vještačenjem ili saslušanjem samo ako odluku nije moguće donijeti na temelju ostalih dokaza.”.

7. Članak 11. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 11.

Pomoć strankama

1. Države članice osiguravaju strankama mogućnost primanja i praktične pomoći pri ispunjavanju obrazaca i općih informacija o području primjene europskog postupka za sporove male vrijednosti, kao i opće informacije o tome koji su sudovi u dotičnoj državi članici nadležni za donošenje odluke u europskom postupku za sporove male vrijednosti. Ta se pomoć pruža bez naknade. Ničim u ovom stavku ne zahtijeva se od država članica da pruže pravnu pomoć ili pravno savjetovanje u obliku pravne ocjene konkretnog slučaja.
2. Države članice osiguravaju da informacije o tijelima ili organizacijama nadležnima za pružanje pomoći u skladu sa stavkom 1. budu dostupne na svim sudovima pred kojima se može pokrenuti europski postupak za sporove male vrijednosti i da im se može pristupiti putem odgovarajućih nacionalnih mrežnih stranica.”.

8. Članak 13. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 13.

Dostava pismenâ i ostala pisana komunikacija

1. Pismena iz članka 5. stavaka 2. i 6. te odluke donesene u skladu s člankom 7. dostavljaju se:
 - (a) poštom, ili
 - (b) elektroničkim putem:
 - i. kada su takva sredstva tehnički dostupna i dopuštena u skladu s postupovnim pravilima države članice u kojoj se vodi europski postupak za sporove male vrijednosti i ako stranka kojoj treba izvršiti dostavu ima domicil ili uobičajeno boravište u drugoj državi članici, u skladu s postupovnim pravilima te države članice; i
 - ii. kada je stranka kojoj treba izvršiti dostavu prethodno izričito prihvatila da joj se pismena mogu dostavljati elektroničkim putem ili kada, u skladu s postupovnim pravilima države članice u kojoj ta stranka ima domicil ili uobičajeno boravište, ima pravnu obvezu prihvatiti taj specifični način dostave.

Dostava se dokazuje potvrdom o primitku koja uključuje datum primitka.

2. Sva pisana komunikacija između suda i stranaka ili drugih osoba koje sudjeluju u postupku, koja nije navedena u stavku 1., odvija se elektroničkim putem i dokazuje se potvrdom o primitku ako su takva sredstva tehnički dostupna i dopuštena u skladu s postupovnim pravilima države članice u kojoj se vodi europski postupak za sporove male vrijednosti, pod uvjetom da je stranka ili osoba prethodno prihvatila takva sredstva komunikacije ili kada, u skladu s postupovnim pravilima države članice u kojoj ta stranka ili osoba ima domicil ili uobičajeno boravište, ima pravnu obvezu prihvatiti takva sredstva komunikacije.

3. Uz sva ostala sredstva koja su u skladu s postupovnim pravilima država članica dostupna za iskazivanje prethodnog prihvaćanja korištenja elektroničke dostave, koje je potrebno u skladu sa stavcima 1. i 2., takvo prihvaćanje moguće je iskazati putem standardnog obrasca tužbenog zahtjeva A i standardnog obrasca odgovora C.

4. Ako dostava u skladu sa stavkom 1. nije moguća, dostava se može izvršiti bilo kojim od načina predviđenih u članku 13. ili 14. Uredbe (EZ) br. 1896/2006.

Ako komunikacija u skladu sa stavkom 2. nije moguća ili ako zbog posebnih okolnosti slučaja nije primjerena, može se upotrijebiti bilo koji drugi način komunikacije koji je dopušten u skladu s pravom države članice u kojoj se vodi europski postupak za sporove male vrijednosti.”.

9. Umeće se sljedeći članak:

„Članak 15.a

Sudske pristojbe i načini plaćanja

1. Sudske pristojbe naplaćene u državi članici za europski postupak za sporove male vrijednosti ne smiju biti nerazmjerne sudskim pristojbama koje se naplaćuju za nacionalne pojednostavljene sudske postupke u toj državi članici niti više od njih.

2. Države članice osiguravaju da stranke mogu platiti sudske pristojbe načinima plaćanja na daljinu, koji omogućuju strankama da izvrše uplatu i iz države članice koja nije država članica u kojoj se nalazi sud, nudeći pritom najmanje jedan od sljedećih načina plaćanja:

- (a) bankovni prijenos;
- (b) plaćanje kreditnom ili debitnom karticom; ili
- (c) izravno terećenje bankovnog računa tužitelja.”.

10. U članku 17. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Članci 15.a i 16. primjenjuju se na sve pravne lijekove.”.

11. Članak 18. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 18.

Preispitivanje odluke u iznimnim slučajevima

1. Tuženik koji se nije upustio u postupak ima pravo zahtijevati preispitivanje odluke donesene u europskom postupku za sporove male vrijednosti pred nadležnim sudom države članice u kojoj je odluka donesena, ako:

- (a) tuženiku nije dostavljen obrazac tužbenog zahtjeva ili, u slučaju održavanja usmene rasprave, tuženik nije pozvan na tu raspravu pravovremeno i na takav način da bi mogao pripremiti svoju obranu; ili

- (b) je tuženik zbog više sile ili izvanrednih okolnosti, koje su nastupile bez njegove krivnje bio spriječen pobijati tužbeni zahtjev,

ako je tuženik propustio uložiti pravni lijek protiv odluke, iako je to mogao učiniti.

2. Rok za podnošenje zahtjeva za preispitivanje jest 30 dana. Rok počinje teći od dana kada je tuženik stvarno upoznat sa sadržajem odluke i kada je mogao reagirati, ali najkasnije od dana prve mjere izvršenja koja za ima posljedicu nemogućnost raspolaganja imovinom tuženika u cijelosti ili djelomično. Taj se rok ne može produljiti.

3. Ako sud odbije zahtjev za preispitivanje iz stavka 1. jer ne postoji nijedan od razloga za preispitivanje navedenih u tom stavku, odluka ostaje na snazi.

Ako sud odluči da je preispitivanje opravdano zbog bilo kojeg od razloga navedenih u stavku 1., odluka donesena u europskom postupku za sporove male vrijednosti postaje ništava. Međutim, tužitelj ne gubi prednosti koje proizlaze iz bilo kojeg prekida prekluzivnih rokova ili rokova zastare ako se takav prekid primjenjuje u skladu s nacionalnim pravom.”.

12. U članku 20. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Na zahtjev jedne od stranaka sud bez dodatnih troškova izdaje potvrdu o odluci donesenoj u europskom postupku za sporove male vrijednosti koristeći se standardnim obrascem D, kako je navedeno u Prilogu IV. Sud toj stranci na zahtjev izdaje potvrdu na bilo kojem drugom službenom jeziku institucija Unije koristeći se višejezičnim dinamičnim standardnim obrascem koji je dostupan na portalu europskog e-pravosuđa. Ničim u ovoj Uredbi ne obvezuje se sud da osigura prijevod i/ili transliteraciju teksta unesenog u slobodna polja te potvrde.”.

13. U članku 21. stavku 2. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) potvrdu iz članka 20. stavka 2. i, ako je to potrebno, njezin prijevod na službeni jezik države članice izvršenja ili, ako u toj državi članici postoji više službenih jezika, na službeni jezik ili jedan od službenih jezika sudskog postupka mjesta gdje se traži izvršenje u skladu s pravom te države članice, ili na drugi jezik za koji je država članica izvršenja naznačila da ga može prihvatiti.”.

14. Umeće se sljedeći članak:

„Članak 21.a

Jezik potvrde

1. Svaka država članica može naznačiti službeni jezik ili jezike institucija Unije koji nije/nisu njezin/njezini vlastiti, a koji/koje ona može prihvatiti za potvrdu iz članka 20. stavka 2.

2. Svaki prijevod informacija o sadržaju odluke predviđenih u potvrdi, kako je navedeno u članku 20. stavku 2., izrađuje osoba koja je ovlaštena za izradu prijevoda u jednoj od država članica.”.

15. Umeće se sljedeći članak:

„Članak 23.a

Sudske nagodbe

Sudska nagodba koju je odobrio sud ili koja je sklopljena pred sudom u tijeku europskog postupka za sporove male vrijednosti i koja je izvršiva u državi članici u kojoj se vodio postupak priznaje se i izvršava u drugoj državi članici pod istim uvjetima kao odluka donesena u europskom postupku za sporove male vrijednosti.

Odredbe poglavlja III. primjenjuju se, mutatis mutandis, na sudske nagodbe.”.

16. Članak 25. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 25.

Informacije koje moraju pružati države članice

1. Države članice do 13. siječnja 2017. priopćuju Komisiji informacije o:

- (a) sudovima nadležnima za donošenje odluke u europskom postupku za sporove male vrijednosti;
- (b) sredstvima komunikacije koja su prihvaćena za potrebe europskog postupka za sporove male vrijednosti i dostupna sudovima u skladu s člankom 4. stavkom 1.;
- (c) tijelima ili organizacijama nadležnima za pružanje praktične pomoći u skladu s člankom 11.;
- (d) sredstvima elektroničke dostave i sredstvima komunikacije koja su tehnički dostupna i dopuštena prema njihovim postupovnim pravilima u skladu s člankom 13. stavcima 1., 2. i 3. te sredstvima, ako ona postoje, za iskazivanje prethodnog prihvaćanja korištenja elektroničkih sredstava, kao što se zahtijeva člankom 13. stavcima 1. i 2., koja su dostupna prema njihovom nacionalnom pravu;
- (e) osobama ili vrstama zanimanja, ako ih ima, koje/koja podliježu pravnoj obvezi prihvaćanja dostave pismena ili drugih oblika komunikacije elektroničkim putem u skladu s člankom 13. stavcima 1. i 2.;
- (f) sudskim pristojbama za europski postupak za sporove male vrijednosti ili o tome kako se one izračunavaju te o načinima plaćanja koji su prihvaćeni za plaćanje sudskih pristojbi u skladu s člankom 15.a;
- (g) svim pravnim lijekovima dopuštenima prema njihovu postupovnom pravu u skladu s člankom 17., roku u kojem takav pravni lijek treba podnijeti i sudu kojem se može podnijeti takav pravni lijek;
- (h) postupcima za podnošenje zahtjeva za preispitivanje, kako je predviđeno u članku 18., i sudovima nadležnima za takvo preispitivanje;
- (i) jezicima koje one prihvaćaju u skladu s člankom 21.a stavkom 1.; i
- (j) tijelima koja su nadležna za izvršenje i tijelima koja su nadležna za potrebe primjene članka 23.

Države članice obavješćuju Komisiju o svim naknadnim promjenama tih informacija.

2. Informacije priopćene u skladu sa stavkom 1. Komisija čini dostupnima javnosti svim prikladnim sredstvima kao što je portal europskog e-pravosuđa.”.

17. Članak 26. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 26.

Izmjena prilogâ

Komisija je ovlaštena donijeti delegirane akte u skladu s člankom 27. u vezi s izmjenom priloga od I. do IV.”.

18. Članak 27. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 27.

Izvršavanje ovlasti

1. Ovlast za donošenje delegiranih akata dodjeljuje se Komisiji podložno uvjetima utvrđenima u ovom članku.

2. Ovlašt za donošenje delegiranih akata iz članka 26. dodjeljuje se Komisiji na neodređeno razdoblje počevši od 13. siječnja 2016.

3. Europski parlament ili Vijeće u svakom trenutku mogu opozvati delegiranje ovlasti iz članka 26. Odlukom o opozivu prekida se delegiranje ovlasti koje je u njoj navedeno. Opoziv proizvodi učinke dan nakon objave te odluke u *Službenom listu Europske unije* ili na kasniji dan naveden u njoj. On ne utječe na valjanost delegiranih akata koji su već na snazi.

4. Čim donese delegirani akt, Komisija ga istodobno priopćuje Europskom parlamentu i Vijeću.

5. Delegirani akt donesen na temelju članka 26. stupa na snagu samo ako Europski parlament ili Vijeće u roku od dva mjeseca od priopćenja tog akta Europskom parlamentu i Vijeću na njega ne uloži nikakav prigovor ili ako su prije isteka tog roka i Europski parlament i Vijeće obavijestili Komisiju da neće uložiti prigovore. Taj se rok produljuje za dva mjeseca na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.”.

19. Članak 28. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 28.

Preispitivanje

1. Komisija do 15. srpnja 2022. podnosi Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru izvješće o primjeni ove Uredbe, uključujući ocjenu o tome:

- (a) je li daljnje povećanje ograničenja iz članka 2. stavka 1. primjereno kako bi se postigao cilj ove Uredbe koji jest olakšavanje pristupa građana i malih i srednjih poduzeća pravosuđu u prekograničnim slučajevima; i
- (b) je li proširenje područja primjene europskog postupka za sporove male vrijednosti, osobito na tužbene zahtjeve koji se odnose na prihode od rada, primjereno radi olakšanja pristupa zaposlenika pravosuđu u prekograničnim radnim sporovima s njihovim poslodavcem, nakon razmatranja punog utjecaja takvog proširenja.

Tom se izvješću prema potrebi prilažu zakonodavni prijedlozi.

Države članice u tu svrhu i to do 15. srpnja 2021. dostavljaju Komisiji informacije o broju zahtjeva u okviru europskog postupka za sporove male vrijednosti i broju zahtjeva za izvršenje odluka donesenih u europskom postupku za sporove male vrijednosti.

2. Komisija do 15. srpnja 2019. podnosi Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru izvješće o širenju informacija o europskom postupku za sporove male vrijednosti u državama članicama te može izraditi preporuke o tome kako poboljšati prepoznatljivost tog postupka.”.

Članak 2.

Uredba (EZ) br. 1896/2006 mijenja se kako slijedi:

1. U članku 7. stavak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. U dodatku zahtjevu tužitelj može sudu naznačiti neki od postupaka navedenih u članku 17. stavku 1. točkama (a) i (b) za koji eventualno traži da se primijeni na njegov tužbeni zahtjev u naknadnom građanskom postupku u slučaju da tuženik uloži prigovor na europski platni nalog.

U dodatku predviđenom u prvom podstavku tužitelj također može sudu naznačiti da se protivi prijenosu na građanski postupak u smislu članka 17. stavka 1. točke (a) ili točke (b) u slučaju prigovora tuženika. To ne sprečava tužitelja da o tome naknadno obavijesti sud, ali u svakom slučaju prije nego što nalog bude izdan.”.

2. Članak 17. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 17.

Učinci ulaganja prigovora

1. Ako se prigovor uloži u roku utvrđenom u članku 16. stavku 2., postupak se nastavlja pred nadležnim sudovima države članice porijekla, osim ako je tužitelj izričito zatražio da se u tom slučaju postupak okonča. Postupak se nastavlja u skladu s pravilima:

(a) europskog postupka za sporove male vrijednosti utvrđenog u Uredbi (EZ) br. 861/2007, ako su primjenjiva; ili

(b) bilo kojeg odgovarajućeg nacionalnog građanskog postupka.

2. Ako tužitelj nije naznačio za koji od postupaka navedenih u stavku 1. točkama (a) i (b) traži da se primijeni na njegov tužbeni zahtjev u postupku koji slijedi u slučaju ulaganja prigovora ili ako je tužitelj zatražio da se na tužbeni zahtjev koji ne ulazi u područje primjene Uredbi (EZ) br. 861/2007 primijeni europski postupak za sporove male vrijednosti utvrđen u toj Uredbi, postupak se prenosi na odgovarajući nacionalni građanski postupak, osim ako je tužitelj izričito zatražio da se takav prijenos ne provede.

3. Ako je tužitelj podnio tužbeni zahtjev putem postupka europskog platnog naloga, ničim se u nacionalnom pravu ne dovodi u pitanje njegov položaj u naknadnom građanskom postupku.

4. Prijenos na građanske postupke u smislu stavka 1. točaka (a) i (b) uređuje pravo države članice porijekla.

5. Tužitelja se obavješćuje o tome je li tuženik uložio prigovor i o svakom prijenosu na građanski postupak u smislu stavka 1.”.

3. U članku 25. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Ako su u državi članici sudske pristojbe za građanski postupak u smislu članka 17. stavka 1. točke (a) ili točke (b), ovisno o slučaju, jednake ili više od onih za postupak za europski platni nalog, ukupne sudske pristojbe za postupak za europski platni nalog i za građanski postupak koji slijedi u slučaju prigovora u skladu s člankom 17. stavkom 1. ne smiju premašiti iznose pristojbe za one postupke kojima ne prethodi postupak za europski platni nalog u toj državi članici.

Za građanski postupak koji slijedi u slučaju prigovora u skladu s člankom 17. stavkom 1. točkom (a) ili točkom (b), ovisno o slučaju, ne smiju se naplatiti dodatne sudske pristojbe u državi članici ako su sudske pristojbe za tu vrstu postupka u toj državi članici niže od onih za postupak za europski platni nalog.”.

4. Članak 30. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 30.

Izmjena priloga

Komisija je ovlaštena donijeti delegirane akte u skladu s člankom 31. u vezi s izmjenom priloga od I. do VII.”.

5. Članak 31. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 31.

Izvršavanje ovlasti

1. Ovlast za donošenje delegiranih akata dodjeljuje se Komisiji podložno uvjetima utvrđenima u ovom članku.
2. Ovlast za donošenje delegiranih akata iz članka 30. dodjeljuje se Komisiji na neodređeno razdoblje počevši od 13. siječnja 2016.
3. Europski parlament ili Vijeće u svakom trenutku mogu opozvati delegiranje ovlasti iz članka 30. Odlukom o opozivu prekida se delegiranje ovlasti koje je u njoj navedeno. Opoziv proizvodi učinke dan nakon objave te odluke u *Službenom listu Europske unije* ili na kasniji dan naveden u njoj. On ne utječe na valjanost delegiranih akata koji su već na snazi.
4. Čim donese delegirani akt, Komisija ga istodobno priopćuje Europskom parlamentu i Vijeću.
5. Delegirani akt donesen na temelju članka 30. stupa na snagu samo ako Europski parlament ili Vijeće u roku od dva mjeseca od priopćenja tog akta Europskom parlamentu i Vijeću na njega ne uloži nikakav prigovor ili ako su prije isteka tog roka i Europski parlament i Vijeće obavijestili Komisiju da neće uložiti prigovore. Taj se rok produljuje za dva mjeseca na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.”.

Članak 3.

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 14. srpnja 2017., uz iznimku članka 1. točke 16. kojom se mijenja članak 25. Uredbe (EZ) br. 861/2007 koja se primjenjuje od 14. siječnja 2017.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorima.

Sastavljeno u Strasbourgu 16. prosinca 2015.

Za Europski parlament

Predsjednik

M. SCHULZ

Za Vijeće

Predsjednik

N. SCHMIT